

373.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu

w przedmiocie zmiany względnie ograniczenia toku instancji i zakresu działania władz i urzędów podległych Dyrekcji skarbu we Lwowie.

Na zasadzie art. 8 i 10 ustawy z dnia 8 kwietnia 1919 r. (Dz. Pr. P. P. № 31, poz. 261) w przedmiocie objęcia przez Ministerstwo Skarbu administracji skarbowej na ziemiach polskich, które wchodziły w skład b. monarchji austro-węgierskiej zarządza się, co następuje:

Art. 1. Władze podatkowe I-ej instancji upoważnia się do:

1) przyznawania czasowego uwolnienia od podatku gruntowego w razie, gdy grunta nieurodzajne zostały poddane uprawie, zatem stały się urodzajnymi, tudzież, gdy grunta urodzajne wskutek nadzwyczajnych zdarzeń żywiołowych stały się na dłuższy szereg lat nieproduktywnymi (§ 33 ust. 3 austr. ustawy z dnia 23 maja 1883 r. Dz. u. p. № 83);

2) przyznawania opustów w powszechnym podatku zarobkowym (§ 73 ustęp 2 austr. ustawy z dnia 25 października 1896 r. Dz. u. p. № 220);

3) orzecznictwa w sprawie opustów, unormowanych w § 232 austr. ustawy z dnia 25 października 1896 r. Dz. u. p. № 220 (w brzmieniu noweli z dnia 23 stycznia 1914 r. Dz. u. p. № 13);

4) odpisywania zaległości w podatkach bezpośrednich z powodu wydarzeń wojennych w myśl § 58 rozporządzenia austr. Ministerstwa Skarbu z dnia 30 listopada 1915 r. Dz. u. p. № 358 w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem z dnia 23 kwietnia 1917 r. Dz. u. p. № 178 do wysokości 500 koron należności państwowej, o ile chodzi o inspektoraty skarbowe, a do wysokości 1000 koron należności państwowej, jeśli chodzi o administracje podatków;

5) zaniechania przypisywania w nadzwyczajnych wypadkach (np. z powodu prawdopodobnej nieściągalności, przykrego położenia gospodarczego i t. p.) do bezpośredniego uiszczania tej części podatku dochodowego, co do którego ustał obowiązek służbodawcy do potrącania i odwożenia z powodu ustania wypłaty poborów służbowych (§ 234 austr. ustawy z dnia 25 października 1896 r. Dz. u. p. № 220 i art. 82 p. 10 rozporządzenia wykonawczego do IV działu ustawy);

6) odpisywania podatku domowo-klasowego z tytułu klęsk żywiołowych i przekroczenia terminów do wniesienia odnośnych doniesień; odpisywania podatku domowo-klasowego z tytułu grożącego zawalenia się, dełożowania, ze względów sanitarnych, jakoteż z powodu mylnej pierwotnej klasyfikacji;

7) w wypadkach zaniechania lub spóźnienia doniesienia o wybudowaniu domu, do ograniczenia wymiaru podatku domowo-klasowego na ostatnie 10 lat, licząc wstecz od czasu, kiedy władza podatkowa dowiedziała się o istnieniu przedmiotu podatkowego (od czasu lokalnego dochodzenia), o ile chodzi o domy, które mają być zaliczone do najniższych 6 klas taryfy podatku klasowego i o ile nie zachodzi zły zamiar;

8) do analogicznego postąpienia jak pod 7 w wypadkach, gdy chodzi o wymiar podatku czynszowego z domów w miejscowościach lit. b ustawy z dnia 9 lutego 1882 r. Dz. u. p. № 17;

9) w razie zaniechania lub spóźnienia doniesienia o wypadkach ewidencyjnych, z powodu których przedmiot podatkowy ma być przeniesiony do wyższej klasy do ograniczenia wymiaru podatku domowo-klasowego na ostatnie 4 lata przewidziane w § 1 ustawy z dnia 18 marca 1878 r. Dz. u. p. № 31;

10) w razie spóźnionego doniesienia o zburzeniu domu, do odpisywania podatku domowo-klasowego od następnego roku po zburzeniu, jeżeli zachodzą ważne powody i jeżeli chodzi nie o więcej jak o 10 lat i kwotę nie wyższą jak 1000 koron, oraz do zaniechania dodatkowego przypisu podatku domowo-klasowego od tego zburzonego domu;

11) do przyznawania stałych uwolnień od podatku domowego dla zakładów dobroczynnych w tych wypadkach, jeżeli przyjęcie do zakładu następuje w zupełności pod tytułem darmym;

12) zezwalania na zwłokę lub spłatę ratalną podatków bezpośrednich wraz z dodatkami niepaństwowymi w wypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie, a to o ile chodzi o inspektoraty skarbowe na czas do 18 miesięcy, jeżeli zaległość nie przekracza 500 kor., zaś na czas do 4 miesięcy, jeżeli zaległość nie przekracza 2000 koron; o ile chodzi o administrację podatków do 2 lat jeżeli zaległość nie przekracza 3000 kor., zaś do 6 miesięcy, jeżeli zaległość nie przekracza 5000 kor.

Z tego upoważnienia mogą jednak władze podatkowe I ei instancji dla tej samej zaległości tylko raz jeden zrobić użytek;

13) zezwalania na zwłokę lub spłatę ratalną grzywien za przestępstwa skarbowo-karne w wypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie do 3 lat, licząc od dnia zezwolenia na zwłokę;

14) odpisywania nieściągalnych zaległości w podatkach bezpośrednich w wypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie, jeżeli nieściągalność wykazana jest aktami i nie wynika z winy organów wymiarowych lub egzekucyjnych, a to:

a) o ile chodzi o inspektoraty skarbowe, gdy zaległa kwota za jeden rok w jednym rodzaju podatku nie przenosi 50 kor. należności państwowej w podatkach realnych, wzgl. 100 kor. w innych podatkach bezpośrednich, wzgl. gdy zaległości w kilku rodzajach podatków jednego lub zaległości, pochodzące wogóle z kilku lat nie przenoszą razem kwoty 300 kor. należności państwowej;

b) o ile chodzi o administrację podatków, gdy zaległa kwota w jednym rodzaju podatku nie przenosi 300 kor., wzgl., gdy zaległość w kilku rodzajach podatków jednego roku lub zaległości pochodzące wogóle z kilku lat nie przenoszą razem kwoty 1000 koron należności państwowej;

15) odpisywania zaległości w podatkach bezpośrednich z wyjątkiem podatków realnych, które wprawdzie nie są nieściągalne, lecz ich ściąganie napotkałoby na szczególne trudności lub mogłoby zagrażać utrzymaniu gospodarstwa i sile podatkowej dłużnika (t. zw. względna nieściągalność), a to:

a) o ile chodzi o inspektoraty skarbowe do wysokości 50 koron,

b) o ile chodzi o administrację podatków do wysokości 200 kor.;

16) zarządzenia odpisów, względnie zwrotów prawomocnych, a niewątpliwie nienależnych danin i innych płatnych roszczeń państwowych, jeżeli od dnia prawomocności, względnie płatności nie upłynęło 2 lata, a kwota (pojedynczej należności wzgl. podatku lub roszczenia państwowego), która ma być odpisana względnie zwrócona, nie przenosi 2000 koron.

Upoważnienie to nie obejmuje częściowego sprostowania wymiarów podatków bezpośrednich.

Art. 2. Dyrekcje okręgów skarbowych upoważnia się:**I.** W sprawach skarbowo-karnych:

1) do odstępowania od dalszego postępowania prawnego we wszystkich przypadkach karnych, bez względu na wysokość grzywny ze złożeniem przez obwinionego grzywny przypadającej wedle § 541 L. I. skarbowej ustawy karnej, jeżeli zachodzą wszystkie warunki w tym § przewidziane;

2) jeżeli zachodzą ważne okoliczności łagodzące do zniżania:

a) grzywny przypadające wedle § 541 L. I. leg. cit. nie przekraczającej kwoty 4000 kor. — do $\frac{1}{4}$ części (§ 32 Instrukcji o zastosowaniu sk. ust. kar.),

b) grzywny obliczonej w sposób powyższy, a nie przekraczającej 1000 kor. — poniżej $\frac{1}{4}$ części;

3) A) w drodze łaski zwyczajnej do zniżania lub darowania orzeczonych wyroków grzywnien za przekroczenia pomniejsze (§ 173 L. 5 sk. ust. kar.);

B) w drodze łaski nadzwyczajnej z ważnych powodów przemawiających za łagodzeniem w myśl §§ 173 L. 2 i 177 powyższej instrukcji;

a) do zmniejszania lub darowania aresztu ścisłego lub zwykłego, którego czas trwania nie przekracza 6 miesięcy;

b) do odstępowania od zaostrenia kar, polegających na utracie praw i uprawnień, na niezdolności uzyskania praw i uprawnień, wreszcie na wydaleniu i ogłoszeniu nazwiska;

c) do zniżania lub opuszczania kar pieniężnych, których kwota nie przekracza 4000 koron,

4) do rozstrzygania wszelkich próśb o odstąpienie od dalszego postępowania prawnego w sprawach o przekroczenia ustawy z dnia 19 sierpnia 1865 Dz. u. p. № 75 ex 1866, o cechowaniu złota i srebra;

5) do zarządzania ponownego postępowania karnego w przypadkach późniejszego wykrycia braku warunków do odstąpienia od dalszego postępowania prawnego;

6) do zezwalania na wykreślanie z ewidencji prawomocnie rozstrzygniętych spraw karnych w przypadkach udowodnionej trwałej nieobecności skazanego i niemożności ściągnięcia grzywny oraz wykonania aresztu — o ile nie zachodzi odpowiedzialność osobista lub rzeczowa.

II. W sprawach podatków spożywczych:

1) Do zatwierdzania ofert dla zabezpieczenia podatków spożywczych od wina, moszczu i mięsa w drodze solidarnej ugody poza miejscami pod względem podatków spożywczych zamkniętymi, jeżeli kwota ugodowa nie przekracza rocznie 6000 kor., osiąga co najmniej ostatni dochód roczny i kontrakt ma być zawarty nie na dłużej jak na trzy lata z zastrzeżeniem rocznego wypowiedzenia;

2) do zatwierdzania kontraktów dzierżawy podatków spożywczych od wina, moszczu i mięsa poza miejscami pod względem podatków spożywczych zamkniętymi, o ile wydzierżawia się z wolnej ręki korporacjom autonomicznym, jeżeli roczny czynsz dzierżawny nie przekracza kwoty 3000 kor., osiąga co najmniej kwotę ostatniego rocznego czynszu a czasokres dzierżawny nie przekracza 3 lat;

3) do odpisywania względnie zezwalania na zwrot podatku spożywczego z powodu przeszkód w postępowaniu podlegającym opodatkowaniu, jeżeli przepisane warunki niewątpliwie zachodzą i wszelkie formalności były w zupełności zachowane, a kwota podatku, o której odpisanie wzgl. zwrot chodzi, nie przekracza 1000 kor.;

4) do zezwalania zwrotu nienależnych kwot podatku spożywczego do kwoty 2000 kor. łącznie, jeżeli pretensje o zwrot zgłoszono przed upływem

jednego roku, przedłożono boletę podatkową i nienależność nie ulega żadnej wątpliwości;

5) do zezwalania przy przewozie przedmiotów podlegających podatkowi spożywczemu przez miejsca pod względem podatków spożywczych zamknięte, na zwrot zdeponowej kwoty tego podatku wraz z dodatkami w tych wypadkach, w których dany przedmiot występuje przez inny urząd, jak oznaczony w bolecie przewozowej i zdeponowana suma nie przekracza 1000 kor.;

6) do zwalniania w wyjątkowych wypadkach od obowiązku przedłożenia kwitów kasowych lub bolet podatkowych celem uzyskania zezwolenia na zwrot kwot podatku konsumcyjnego, złożonych w myśl obowiązujących przepisów o tym podatku. Dyrekcje okręgów skarbowych mają jednak przy tem baczyć, aby były zachowane wszelkie ostrożności wskazane ze względu na bezpieczeństwo interesów Skarbu Państwa, a w szczególności, aby strona wystawiła rewers, posiadający zupełną moc obowiązującą, który ma być wraz z dekretem zwalniającym dołączony do odnośnej pozycji dziennika;

7) do odpisywania nieściągalnych zaległości w podatkach spożywczych, jeśli kwota podatku nie przekracza 1000 koron, a nieściągalność lub zadawanie nie nastąpiło z winy organu państwowego;

8) do odpisywania nie przekraczających kwoty 100 kor. zaległości, które wprawdzie nie są nieściągalne, lecz ich ściągnięcie napotykałoby na szczególne trudności lub mogłoby zagrażać utrzymaniu gospodarstwa o sile podatkowej dłużnika (t. zw. względna nieściągalność).

III. W sprawach dotyczących kontroli skarbowej:

1) do przyznawania ryczałtów na czyszczenie, oświetlenie i opalanie ubikacji kancelaryjnych oddziałów kontroli skarbowej w sposób i w wymiarze przysługującym dotychczas Dyrekcji skarbu;

2) do przyznawania kierownikom sekcji i nadzorów kontroli skarbowej ryczałtów na lokale kancelaryjne w maksymalnych kwotach ustalonych w § 38 przepisów dla kontroli skarbowej z r. 1907;

3) do orzekania o wydaleniu funkcjonariuszy kontroli skarbowej w postępowaniu dyscyplinarnem, a to na podstawie uchwały osobnych komisji przy tych władzach, złożonych z dyrektora okręgu skarbowego lub jego zastępcy, jako przewodniczącego, z inspektora kontroli skarbowej i urzędnika kontroli skarbowej (§§ 143 i 158 przep. dla kontroli skarbowej).

IV. W sprawach należności stemplowych i bezpośrednich:

1) do odpisywania względnie zwracania należności od skryptów dłużnych oraz należności wpisowych, wymierzonych od pożyczek zaciągniętych na nieruchomości w publicznych instytucjach kredytowych, o ile udowodniono, że przed zrealizowaniem pożyczki strony za obopólną zgodą do tego aktu prawnego odstąpiły, wpis prawa zastawu jeszcze nie nastąpił lub też dokonany wpis wykreślono i odnośna prośba strony w przeciągu lat 3 od dnia wystawienia skryptu dłużnego wniesioną została;

2) do wykreślania z ewidencji aktów wymiarowych, dotyczących przeniesienia nieruchomości względnie do odpisywania i zarządzania zwrotu wymierzonej należności, jeżeli strony zgodnie przed całkowitem wykonaniem odstąpiły od kontraktu, jeżeli nie nastąpił wpis do ksiąg gruntowych ani też oddanie fizycznego posiadania i jeżeli nie zachodzi podejrzenie, że odstąpienie od wykonania kontraktu nastąpiło w celu ukrycia innego przeniesienia;

3) w wypadkach zastrzegających na szczególne uwzględnienie do zezwalania na zwłokę lub spłatę ratalną należności do trzech lat, licząc od dnia płatności, jeżeli natychmiastowe uiszczenie należności byłoby połączone

dla strony ze znaczną szkodą lub ze znacznymi trudnościami, a Skarb Państwa przez udzielenie zwłoki lub rat nie jest narażony na straty;

4) do odpisywania nieściągalnych zaległości, jeżeli kwota należności (ewentualnie z podwyżką, która ma być zaraz odpisana) nie przekracza 2000 kor., a nieściągalność lub zadawnienie nie nastąpiły z winy organu państwowego; tudzież do odpisywania zaległości do 2000 kor. w przypadkach przewidzianych w § 58 rozp. Ministerstwa Skarbu z dnia 30 listopada 1915 Dz. u. p. № 358 w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem z dnia 23 kwietnia 1917 Dz. u. p. № 178;

5) do odpisywania nie przekraczających kwoty 500 kor. zaległości, które wprawdzie nie są nieściągalne, lecz ich ściągnięcie napotykałoby na szczególne trudności lub mogłoby zagrażać utrzymaniu gospodarstwa i sile podatkowej dłużnika (t. zw. względna nieściągalność);

6) do wstrzymania najdalej do 4 miesięcy egzekucji pod warunkiem zapłacenia przynajmniej $\frac{1}{4}$ części wymierzonej należności;

7) do zezwalania na odpisywanie odsetek za zwłokę, narosłych za czas ubiegły do wysokości 1000 kor. pod warunkiem, jeżeli dłużnik uiści odnośną zaległość;

8) do orzekania w ostatniej instancji na rekursy przeciw wymiarom należności stemplowych lub bezpośrednich, uskutecznionym przez urzędy podatkowe, jeśli należność nie przekracza 200 kor.

Art. 3. Zakres działania urzędów podatkowych w przedmiocie wymiaru należności zmieniony zostaje w sposób następujący:

Urzędy podatkowe wymierzają należności:

1) od kontraktów kupna nieruchomości, jeżeli te kontrakty prócz przyjęcia przez kupującego dotychczasowych ciężarów hipotecznych albo zabezpieczenia ceny kupna lub jej reszty nie zawierają żadnych postanowień ubocznych (np. innego rodzaju świadczeń dodatkowych, wymowy i t. p.);

2) od darowizn między żyjącymi, jeżeli nie ustanowiono żadnych świadczeń wzajemnych na rzecz darującego, lub osób trzecich;

3) od odpisów urzędownie sporządzonych w myśl § 2 ust. z 23 maja 1883 Dz. u. p. № 82.

Z zakresu działania urzędu podatkowego wyłącza się jednak wymiar należności:

- a) od kontraktów o nabycie gruntów na budowę drogi żelaznej;
- b) od kontraktów o kupno nieruchomości — jeżeli którejkolwiek ze stron umawiających się przysługuje osobiste uwolnienie od należności.

Należności od wyroków i innych orzeczeń sądowych wymierzają wyłącznie Dyrekcje okręgów skarbowych.

Na rekursy przeciw wymiarom należności uskutecznianym przez urzędy podatkowe, orzekają jako ostatnia instancja administracyjna: Dyrekcja okręgu skarbowego, jeżeli pojedyncza należność 200 kor. nie przekracza, Dyrekcja skarbu we Lwowie gdy pojedyncza należność wynosi więcej niż 200 kor.

Rekursy przeciw należnościom, przewyższającym 200 kor. urzędy podatkowe przedkładają bezpośrednio Dyrekcji skarbu we Lwowie.

Przeciw orzeczeniu tych władz może być wniesione zażalenie do Sądu Najwyższego (Trybunału Administracyjnego) z powodu niewłaściwego zastosowania ustawy lub z powodu istotnych wadliwości postępowania.

Art. 4. Przepis punktu IV art. 2 niniejszego rozporządzenia ma analogiczne zastosowanie do urzędów wymiaru należności.

Urząd wymiaru należności we Lwowie ma wymierzać taksy w myśl § 212 patentu o taksach z dnia 27 stycznia 1840 zb. ust. sąd. № 404.

Art. 5. Zawarte w § 61 ust. 1 alinea 2 austr. ustawy z dnia 25 października 1896 Dz. u. p. № 220 w brzmieniu noweli z dnia 23 stycznia 1914 Dz. u. p. № 13 uprawnienie Komisji podatku zarobkowego do ostatecznego orzekania na odwołania rozszerza się także na wypadki częściowego uwzględnienia odwołania.

Ponadto przekazuje się tym komisjom całe orzecznictwo w tych sprawach odwołań przeciw wymiarom powszechnego podatku zarobkowego nieskontygentowanego, w których stopa podatkowa nie przekracza 500 kor. a przewodniczący zgadza się z załatwieniem komisji.

Zawarte w § 221 ustawy z dnia 25 października 1896 Dz. u. p. № 220 uprawnienie komisji szacunkowej do rozstrzygania odwołań rozszerza się na wypadki, w których Komisja i jej przewodniczący są zdania, że należy odwołać choćby tylko częściowo uwzględnić, a oszacowany dochód roczny nie wynosi więcej, niż 10000 koron.

Przeciw orzeczeniom Komisji szacunkowej ma opodatkowany prawo wnieść zażalenie do Sądu Najwyższego (Trybunału Administracyjnego) z powodu niewłaściwego zastosowania ustawy lub z powodu istotnych wadliwości postępowania.

Art. 6. Podatek zarobkowy od przedsiębiorstw, obowiązanych do publicznego składania rachunków, ma wymierzać administracja podatków we Lwowie dla kontrybuentów, którzy mają siedzibę w okręgu Izb handlowych Lwów i Brody, zaś administracja podatków w Krakowie dla reszty kontrybuentów, którzy mają siedzibę na ziemiach polskich b. zaboru austriackiego.

Art. 7. Dyrekcja skarbu we Lwowie rozstrzyga ostatecznie: 1) odwołania przeciw orzeczeniom władz podatkowych I-ej instancji w sprawie opustów unormowanych w § 73 ust. 2 austr. ustawy z dnia 25 października 1896 Dz. u. p. № 220 i w § 232 tej samej ustawy w brzmieniu noweli z dnia 23 stycznia 1914 Dz. u. p. № 13, tudzież w ces. rozporządzeniu z 19 października 1914 Dz. u. p. № 293 i rozporządzeniu austr. Ministerstwa skarbu z 30 listopada 1915 Dz. u. p. № 358; 2) rekursy przeciw wymiarom należności stempowych i bezpośrednich, uskutecznionym przez urzędy podatkowe, jeżeli należność wynosi więcej niż 200 koron.

Art. 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej.

Warszawa, dnia 26 maja 1920 r.

Minister Skarbu:

W. Grabski

374.

ROZPORZĄDZENIE

Ministerstwa Przemysłu i Handlu

w sprawie ustalenia cennika skór surowcowych.

Na podstawie art. 4 dekretu w przedmiocie skór i garbników (Dziennik Praw 1919 r. № 14 poz. 157) ustanawia się następujący cennik na skóry, wydawane garbarniom po dniu 20 maja 1920 r.

Cennik powyższy obowiązuje na terenach b. zaborów rosyjskiego i austriackiego po dniu 20 Maja 1920 r.